మీరు చదివారా?

- కృష్ణవేణి

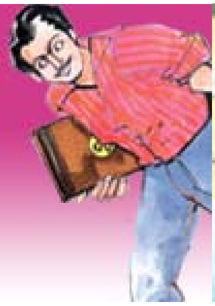

(నెలనెలా ఓ పుస్తకం - సమగ్రపరిచయం)

1967 లో బంగ్లాదేశ్ లో పుట్టి, ఇంగ్లాండులో స్థిరపడిన రచయిత్రి మోనికా ఆలీ. ఆమె వ్రాసిన మొట్టమొదటి నవల బ్రిక్ లేన్. ఈ నవల ప్రచురణకి ముందే , 2003 లో , బ్రిటిష్ యువనవలా రచయిత్రిగా బహుమతి పొందారు. ఆ బ్రిక్ లేన్ నవలా పరిచయం ఈ నెల కౌముది పాఠకులకోసం..

మోనికా అలీ మొదటి పుస్తకం కేవలం, 'బ్రిక్ లేన్' అన్న ప్రాంతం గురించి మాత్రమే కాదు. అది French Huguenots నుంచీ వలస వారసత్వం వరకూ– కొత్తగా, 50– 60 లలో జీవనోపాధి వెతుక్కుంటూ వచ్చిన బంగ్లాదేశీయుల గురించి రాసింది.

అక్కడుండేవారు ప్రధానంగా, ఒకానొకప్పుడు పేద గ్రామీణ జిల్లా అయిన సోహెట్ (Sylhet)నుంచి వలస వచ్చినవారు. తమ కమ్యూనిటీతో తప్ప, ఇతర దేశస్థులతో కలిసిమెలిసి ఉండరు. ట్రేడ్ యూనియన్లు వారి జీవితాల్లో ముఖ్యభాగం. 2003లో పబ్లిష్ అయిన 'బ్రిక్ లేన్,'– ప్రధానపాత్ర అయిన నజ్‌నీన్ అనుభవాలమీదా, ethical dilemmas మీదా కేంద్రీకరిస్తుంది. చాలా మట్టుకు కథనం, World Trade Center విషాదానికి ముందరా, తరువాతా లండన్లో జరిగిన బెంగాలీ ముస్లిమ్ వలసదారుల సమాజానికి సంబంధించిన సంఘటనల గురించినది. బంగ్లాదేశ్ లో ఉన్న మేమెన్‌సింగ్ రాష్ట్రంలో, 1967 లో ప్రారంభం అయిన నజ్‌నీన్ కథలో, ఈ భాగం 1985 కీ 2002 కీ మధ్యన నడిచినది.

★★★

ఒక చిన్న గ్రామంలో, గుడెసెలో నజనీన్ పుట్టిన వెంటనే ఏడవకపోవడంతో, నిర్జీవ శిశువనుకుంటారు. హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్ళడానికి

బదులు, కేవలం 'విధి' , అదృష్టం' మీదనే ఆధారపడే తల్లి రూప్‌బాన్– శిశువుని తన గతికి తన్ని వదిలిపెడుతుంది. ఆ నమ్మకాలనే రక్తంలో ఇంకించుకుని, జీవితం తనకి అందించినవాటిని నిష్క్రియగా స్వీకరిస్తూ, నజ్‌నీన్ పెరిగి పెద్దవుతుంది. చెల్లెలు హసీనా స్వభావం పూర్తిగా వ్యతిరేకం. తన ఉద్వేగాలని అదుపులో పెట్టుకోకుండా బతికే స్వేచ్ఛాజీవి. పదమూడేళ్ళపాటు నజ్‌నీన్‌కీ, చెల్లెలు హసీనాకీ మధ్యన సాగిన ఉత్తరాల క్రమం ద్వారానే మనం కథని అర్థం చేసుకుంటాం.

నజ్‌నీన్ ఎక్కువ చదువుకోదు. కొన్నేళ్ళుగా లండన్ ఈస్ట్ ఎండ్‌లో ఉద్యోగం చేస్తూ, తనకన్నా 20 ఏళ్ళు పెద్దయిన ఛానూ అహ్మెద్‌తో చిన్నప్పుడే పెళ్ళయి, అతనితోపాటు లండన్‌లో, బ్రిక్ లేన్‌లో ఉన్న అతనింటికి వెళ్తుంది. ఇంగ్లీష్ రాదామెకి.

'Nazneen could say two things in English: sorry and thank you.'

ఛానూతో కలిపి జీవించడం నేర్చుకోవడమే కాక, ఒక పూర్తి కొత్త సంస్కృతికి కూడా అలవాటు పడ్డానికి ప్రయత్నిస్తుంది. రోజూ, తమ దేశంలో ఉన్న పచ్చటి పొలాల్నీ, తన చిన్నప్పటి ఆటలనీ గుర్తు చేసుకుంటూ ఉంటుంది.

పెళ్ళయిన కొత్తల్లో, నాజ్‌నీన్‌కి సాంత్వన కలిగించే కురానుని భర్త తెరవగా ఆమె ఎప్పుడూ చూడకపోయినా కానీ,– అతనికి ఉన్న సర్టిఫికెట్లూ, పుస్తకాలూ చూసి అతని గురించి గొప్పగా ఊహించుకుంటుంది. కాలం గడిచేగొద్దీ, ఛానూ తన ప్రస్తుత జీవితాన్నుండి సంతోషం వెతుక్కునే బదులు, భవిష్యత్తులో తనకి కలగబోయే అవకాశాల గురించి ఎక్కువ ఆలోచిస్తాడని గుర్తిస్తూ, అతని పట్ల చిరాకు పెంచుకుంటుంది. అతను మాటలు చెప్తాడు కానీ వాటిని కార్యాచరణలో పెట్టడు. ఎన్నో యోజనలు తలపెడతాడు తప్ప, గమ్యాన్ని చేరుకునే ప్రయత్నాలు చేయడు. అక్కడుండే అందరు బంగ్లాదేశీయులలాగే భార్యని తాముండే ప్రాంతానికి తప్ప, మరెక్కడికీ వెళ్ళనీయడు.

"But if you mix with all these people, even if they are good people, you have to give up your culture to accept theirs. That's how it is."

ఆమె పచారీ సామాన్లు కొనడానికి మాత్రమే బయటకి అడుగుపెడుతుంది. ఆమె ఇంగ్లీష్ నేర్చుకోవడం అతనికి ఇష్టం ఉండదు. ఆమె ఆలోచనలు అతనికి అనవసరం. ఆమె స్నేహితురాళ్ళని ఇష్టపడడు.

"Why should you go out? 'If you go out, ten people will say, "I saw her walking on the street." And I will look a fool. Personally, I don't mind if you go out but these people are so ignorant. What can you do?"

భర్త చెప్పేవన్నీ పాటిస్తూ, పరిస్థితులకి అనుగుణంగా తన్ని తాను మలచుకుంటూ, వంటలు వండుతూ, ఇల్లు సర్దుకుంటూ, సంతోషంగా గడపడానికి ప్రయత్నిస్తుంది నజ్‌నీన్. భర్త కాలివేళ్ళ కదర్లని కత్తిరిస్తూ, అతని గురకలని భరిస్తూ, రోజువారీ జీవితానికి అలవాటు పడుతుంది. తన రాక కోసం ఏర్పాట్లేమీ లేకపోయినందువల్ల, మధ్యాహ్నాలు నమాజ్‌లో గడుపుతుంది.

ఛానూ తన్ని ప్రేమిస్తున్నాడనుకుంటుంది. అయితే ఒకరోజు, "ఏ భార్యా లేకపోవడం కన్నా, ఏదో ఒక భార్యంటూ ఉంది చాలు." అని భర్త ఫోన్లో చెప్తుండగా వింటుంది..

'A blind uncle is better than no uncle. I waited too long to get a wife.'

చుట్టుపక్కలున్న కుటుంబాల్లో అధికభాగం సోహెట్ నుంచి వచ్చినవే. ఆడవాళ్ళు వ్యర్థప్రసంగం చేస్తూ, కాలం గడుపుతుంటారు.

"They don't ever really leave home. Their bodies are here but their hearts are back there. And anyway, look how they live: just recreating the villages here."

ప్రేమరహితమైన తన వివాహజీవితాన్ని నజ్‌నీన్, హహసీనాతో పోల్చుకుంటుంది. భర్తతో జరిపే యాంత్రికమైన శృంగారం ఆమెకే సంతృప్తినీ కలుగజేయదు. కొడుకు పుడతాడు. రకీబ్ అని పేరు పెడతారు. పిల్లాడు మొదటి పుట్టినరోజుకి ముందే జబ్బు పడతాడు. అప్పుడు నజ్‌నీన్ తల్లి

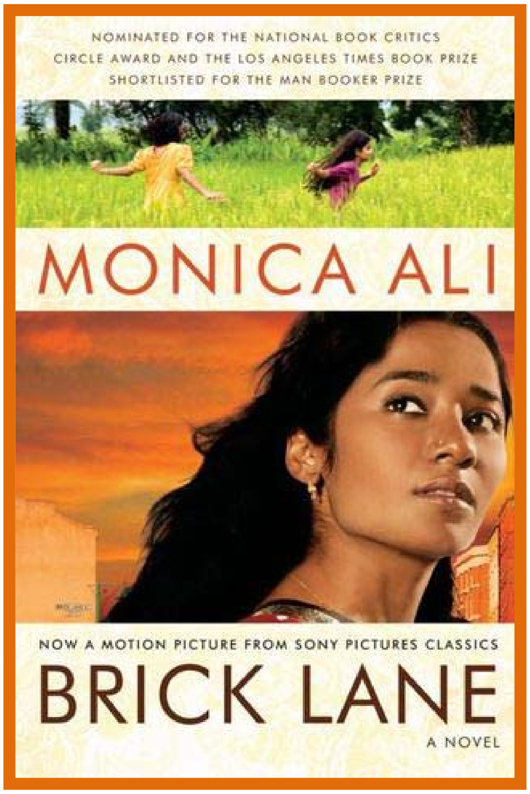

బోధించిన 'విధీ, అదృష్టం' గుర్తు తెచ్చుకోక,– కొడుకుకి వైద్యం చేయిస్తుంది. కానీ, పిల్లవాడు చనిపోతాడు. ఆ మరణం భార్యాభర్తలనిద్దరినీ దగ్గరకి తెస్తుంది. ఆమె ఛానూకి అలవాటు పడి, అతనంత చెడ్డవాడు కాదనీ తనని ప్రేమించగలిసేవాడనీ గుర్తిస్తుంది. గమ్యానికి చేరడానికి తమ దారులు వేరైనప్పటికీ, తామిద్దరూ వెతుకుతున్నది ఒకటేనని నజ్‌నీన్ అర్థం చేసుకోవడం ప్రారంభిస్తుంది. నజ్‌నీన్ పట్ల గౌరవం చూపాలనీ, తన మాటల్ని చేతల్లో పెట్టాలనీ ఛానూ నిర్ణయించుకుంటాడు.

"All the while, when Nazneen turned to her prayers and tried to empty her mind and accept each new thing with grace or indifference, Chanu worked his own method. He was looking for the same essential thing. But he thought he could grab it from the outside and hold it against his chest like a shield.

Where Nazneen turned in, he turned out; where she strove to accept, he was determined to struggle; where she attempted to dull her mind and numb her thoughts, he argued loud; while she wanted to look neither to the past nor to the future, he lived exclusively in both. They took different paths but they had journeyed, so she realized, together."

ఆ సంఘటన తరువాతే, పాఠకులకి బంగ్లాదేశీ స్త్రీల జీవితాలమీద అవగాహన కలగడం ప్రారంభిస్తుంది. హసీనా 'ప్రేమ వివాహం' చేసుకుని, ఢాకాకి పారిపోతుంది. తన మొదటి భర్తని వదిలి, కర్మాగారంలో పని చేయడం ప్రారంభించి ఆ ఉద్యోగం పోగొట్టుకుని, కొన్నాళ్ళు వంటమనిషిగా పని చేస్తుంది. ఎన్నో ఉద్యోగాల తరువాత, వేశావృత్తిలోకి దిగి ఆఖరికి, 'లవ్లీ బేగమ్' కాపాడేవరకూ నిరాశ్రయుల స్త్రీల హోమ్‌లో ఉంటుంది.

అక్కాచెల్లెళ్ళు వేల మైళ్ళ దూరంలో ఉన్నప్పటికీ, ఇద్దరు యువతుల జీవితాలూ పెనవేసుకుని ఉంటాయి.

ఇంటిపని చేసేటప్పుడు నజ్‌నీన్ అదే నజ్‌నీన్ కానీ, మొదటిసారి టివిలో ఐస్ స్కేటింగ్ చూసినప్పటినుండీ– ఆమె ఆ షో పట్ల ఆకర్షణ పెంచుకుంటుంది. ఐస్ స్కేటింగ్ స్వతంత్రానికి సాదృశ్యం ఆమెకి.

సంవత్సరాలు గడుస్తాయి.

పాత్రల/సంఘటనల, వర్ణనల వల్ల హసీనా ఉత్తరాలు– బంగ్లాదేశ్‌లో హెచ్చవుతున్న సామాజిక సమస్యలని వెలుగులోకి తెస్తాయి. నజ్‌నీన్ జీవితంలో చోటు చేసుకుంటున్న మార్పులు తెలుస్తాయి పాఠకులకి. ఆమెకి షహనా, బీబీ అన్న ఇద్దరు ఆడపిల్లలు పుడతారు. ఛానూ ఉద్యోగాలు మారుస్తూ, తన వైఫల్యాలని జాత్యహంకారం మీద మోపుతూ ఉంటాడు. అభివృద్ధి చెందుతున్న దేశాలపైన పడుతున్న పాశ్చాత్య దేశపు ప్రభావం గురించి అస్తమానం ఫిర్యాదు కూడా చేస్తూ ఉంటాడు.

'Because our own culture is so strong. And what is their culture? Television, pub, throwing darts, kicking a ball. That is the white working-class culture.'

రాత్రిపూట భోజనాల సమయంలో, పిల్లలతో టాగోర్ కవిత్వాన్ని కంఠస్థం చేయిస్తుంటాడతను. బ్రోంటే, ఛాసర్ గురించి ఏకబిగిన

మాట్లాడతాడు. కూతుళ్ళు ఇంట్లో కేవలం బెంగాలీలోనే మాట్లాడాలన్న మొండిపట్టు పడతాడు. షహనా జీన్స్ తొడుక్కుంటే, 'చిన్న మేమ్ సాహెబ్' అని ఎగతాళి చేస్తాడు.

తాముండే ప్రాంతంలో మాదకద్రవ్యాల సమస్య ఎక్కువవుతుండటం, కిశోరావస్థలో ఉన్న తన కూతుళ్ళ మీద పడుతున్న పాశ్చాత్య ప్రభావం వల్లా, తన కుటుంబాన్ని తిరిగి బంగ్లాదేశ్‌కి తీసుకు వెళ్ళామని నిశ్చయించుకుంటాడు ఛానూ. షహనాకి బంగ్లాదేశ్ వెళ్ళడం బొత్తిగా అయిష్టం. ఆ అమ్మాయికి బంగ్లా సంగీతం అన్నా, బట్టలన్నా, భోజనం అన్నా చిరాకు. ఢాకా యూనివర్సిటీలో ఇంగ్లీష్, ఫిలాసఫీ బోధించే ఉద్యోగాలున్నాయని, మొదట అక్కడికి వెళ్తానంటాడు ఛానూ. ఆ తరువాత, వివిధ కంపెనీల సబ్బులు కొని, తన దేశంలో సబ్బు ఫాక్టరీ ఒకటి తెరవాలన్న కొత్త ఆలోచన వస్తుంది.

అతని నిర్ణయం ఖరారయిందని వినడంతోనే పెద్ద కూతురు షహనా ఎదురుతిరిగి ఇంటోంచి పారిపోతుంది. తల్లి వెనకాతల పరిగెట్టి, ఆఖరికి కూతుర్ని ఒప్పించి, ఇంటికి తీసుకు వస్తుంది.

యుకెలో 30 సంవత్సరాలున్న తరువాత, ఆఖరికి దేశం చూసే టైమ్ వచ్చిందని నిర్ణయించుకుని టూరిస్టులా తయారయి కుటుంబాన్ని బయటకి తీసుకు వెళ్తాడు ఛానూ. నజ్నీన్ సంతోషంగా ఉండి నవ్వుతూ ఉంటే, 'తనకేమైనా వడదెబ్బ కానీ తగలలేదు కదా! అని బెంగపడతాడు.

ఈలోగా, బతుకుతెరువుకోసం అక్రమ వడ్డీ వ్యాపారి అయిన మిసస్ ఇస్లామ్ వద్దనుంచి డబ్బు అప్పు తీసుకుని, భార్యని ఇంట్లోనే కుట్టుపని చేయడానికి అనుమతించి, ఛానూ కెంప్టన్ కార్స్ కంపనీలో టాక్సీ డ్రైవరుగా కుదురుకుంటాడు. దానికి విరుద్ధంగా, దుమ్ముపట్టి ఉన్న తన పెట్టెలాంటి ఉనికినుండి బయట పడి, టివి చూస్తూ, కూతుళ్ళతో మాట్లాడుతూ, ఇంగ్లీష్ నేర్చుకుని,– నజ్‌నీన్ తనకి తెలియకుండానే కుటుంబపెద్దగా మారుతుంది. ఈ మార్పులన్నీ కుటుంబ సభ్యులమీద ప్రభావం చూపి వారి జీవితాల దశని బలవత్తరంగా మారుస్తాయి.

నవల మధ్యలో తనకి రోజూ కుట్టుపని తెచ్చే యువకుడైన కరీమ్‌తో నజ్‌నీన్ సంబంధం పెట్టుకుంటుంది. ఒక బెంగాలీ భార్యగా, ఆమె ఈ లైంగిక సంబంధంలోకి తేలిగ్గా ప్రవేశించదు. స్థానిక సంఘాన్ని జాగురూకపరచాలన్న ఉత్సాహం ఉన్న కరీంకి కూడా స్వైరవర్తన అయిష్టం. భర్తలా తన్ని తీసిపారేయకుండా కరీం తన అభిప్రాయాలకి విలువనిస్తాడు. కరీమ్ పట్ల ఆమెకున్న ఆకర్షణని, అలీ చిన్నచిన్న వివరాలతో సహా వర్ణిస్తుంది.

'He still smelled of limes. It made saliva come into her mouth. It made her feel that before she had been sleepy, and now she was awake.'

He was the first man to see her naked. It made her sick with shame. It made her sick with desire.'

నజ్‌నీన్ జీవితంలోకి కరీం ప్రవేశించే సమయానికి, ఆ సమాజంలో ఉండే బెంగాలీ యువత ముఠాలుగా విడిపోతుంది. 'లయన్ హర్ట్స్' అన్న గుంపు ఇస్లాముకి వ్యతిరేకంగా కరపత్రాలు పంచుతున్నప్పుడు, వారి వాదాలని ఎదురుకోడానికీ, తమ మతాన్ని కాపాడుకోడానికీ కరీం, 'బెంగాల్ టైగర్స్' అన్న గుంపుని మొదలుపెడతాడు.

అతను ఏర్పరిచే మీటింగ్స్‌కి వెళ్తూ ఉన్నప్పుడు, మొదట్లో అతనంటే చాలా మెచ్చుకోలు ఉన్నప్పటికీ, అతని ఇస్లామిక్ పునరుద్ధరణం కూడా సమైక్యం గురించి ఛానూ కనే కలలలాగానే, దుర్బలమైనవేనని గ్రహిస్తుంది నజ్‌నీన్.

'She had looked at him and seen only his possibilities. Now she looked again and saw that the disappointments of his life.'

తన భర్త నిరర్థకుడు అవడం నజ్‌నీన్ని ఎక్కువ బలపరుస్తుంది. మానసికంగా స్వతంత్రురాలయే ప్రక్రియలో, మొదట ఆమె ఆర్థికంగా

స్వతంత్రం పొందుతుంది–దానికి చాలా కాలం పట్టినప్పటికీ కూడా.

ఇద్దరి స్త్రీల వ్యక్తిత్వాలూ తూర్పూ పడమరా అయినప్పటికీ, పొరుగింట్లో ఉండే సరదా స్వభావంగల రజియాతో స్నేహం, నజ్‌నీన్ ఎదుగుదలకి తోడ్పడటం ప్రారంభిస్తుంది. రజియా బంగ్లా సాంప్రదాయాలని అంతగా పాటించక– సిగరెట్లు కాలుస్తూ, తన పిల్లల బ్రిటిష్ స్టైల్ వస్త్రధారణని ప్రోత్సహిస్తూ ఉంటుంది. నజ్‌నీన్‌తో పోల్చి చూస్తే రజియా జీవితం ఎక్కువ కష్టమైనదీ, కఠినమైనదీ. ఆమె భర్త పని చేస్తుండగా చనిపోతాడు. కొడుకు తల్లినుండి దొంగతనం చేసి డ్రగ్స్ కొనుక్కుంటుంటాడు. రజియా ఇంగ్లీష్ నేర్చుకోడానికి కాలేజీలో చేరుతుంది. రజియా పడే బాధని రచయిత్రి ఒక్కసారి కూడా వర్ణించదు.

బెంగాలీ వలస స్త్రీలగురించి తనకున్న అభిప్రాయాన్ని రజియా నిష్కర్షగా చెప్తుంది.

'Listen, when I'm in Bangladesh, I put on a sari and cover my head and all that. But here I go out to work. I work with white girls and I'm just one of them. Some women spend ten, twenty years here and they sit in their kitchen grinding spices all day and learn only two words of English.'

ఆమె నజ్‌నీన్ విధివాదం పట్ల తటస్థంగా ఉంటుంది. ఒకసారి తనకి కరీంతో ఉన్న సంబంధం గురించి నజ్‌నీన్ రజియాకి చెప్పబోయినప్పుడు, రజియా తన వెడల్పాటి భుజాలని తిప్పుతూ, " ప్రేమా! అది ఇంగ్లీష్ స్టైల్.' అని, కొట్టిపారేస్తుంది.

జీవితంలో ఎదురయిన మరెన్నో సంఘటలు, నజ్‌నీన్ ఆమె తన జీవితాన్ని పున:పరిశీలించుకుని, తన జీవితాన్ని అదుపులోకి తీసుకునేలా చేస్తాయి. తన జీవితాన్ని మెరుగుపరుచుకోవాలనే నజ్‌నీన్ ఆందోళనని, తన చెల్లెలి జీవితంలో ఉన్న ఎగుడుదిగుళ్ళ గురించి వస్తుండే ఉత్తరాలు నివృత్తి చేస్తాయి.

నజ్‌నీన్ తల్లి రూప్‌బాన్ ఆత్మహత్య తరువాత తండ్రి తిరిగి పెళ్ళి చేసుకుంటాడు. రెండో భార్య పారిపోతుంది. తల్లి చనిపోయిన శెలవు రోజున ఆమె తనకున్న అతి చక్కని ఎందుకు కట్టుకుని ఉందో, ఆ తరువాత తన అత్త ముంతాజ్ తన తండ్రితో మరెప్పుడూ ఎందుకు మాట్లాడలేదో, ఆ మర్మం ఏమిటో అన్న వివరాలని నజ్‌నీన్ ఎప్పుడూ ప్రశ్నించదు.

తన కుటుంబ అవసరాలు, తీర్చవలిసిన అప్పు, ఆసన్నమవుతున్న ప్రయాణం, తన కాపురాన్ని వదిలి తన్ని పెళ్ళి చేసుకోమంటున్న కరీమ్ పంతం,– ఈ ఒత్తుదులన్నిటివల్లా నజ్‌నీన్ nervous breakdownకి గురవుతుంది. తేరుకున్న తరువాత,– మిసస్ ఇస్లాంని ఎదిరించే ధైర్యం, ఇంటి సభ్యులమీద తన అధికారాన్ని కనపరచే సాహసం, కరీంతో సంబంధం తెంచుకునే శక్తి తనయందే ఉందని తెలుసుకోవడం చేస్తుంది.

ఆఖరికి, ప్రయాణానికి కొరతపడిన డబ్బు డాక్టర్ ఆజాద్ ఛానూకి ఇస్తాడు. కానీ ఆఖరి నిముషంలో తనూ, కూతుళ్ళూ అతనితో పాటు బంగ్లాదేశ్ వెళ్ళలేమని నజ్ నీన్ చెప్తుంది.

'For Chanu, "the pull of the land is stronger than the pull of blood.'

నజ్‌నీన్ రజియా సహాయంతో, లండన్లోనే ఉండిపోతుంది. ఇద్దరు స్త్రీలూ ఇతర కొద్దిమంది స్నేహితురాళ్ళతో కలిపి, బట్టలు కుట్టే వ్యాపారం మొదలెట్టి, బంగ్లాదేశీ/ఇండియన్ స్టైల్ బట్టలకోసం ఎక్కువ ధర చెల్లించే పాశ్చాత్య స్త్రీలకి అమ్ముతూ, ఆర్థికంగా అభివృద్ధి చెందుతారు. రజియా, నజ్‌నీన్ కూతుళ్ళూ కలిపి మొదటిసారి ఆమెని ice-skating rink కి తీసుకెళ్తారు. ఆమె చీర కట్టుకుని కూడా స్కేట్ చేయవచ్చని రజియా చెప్పడంతో నజ్‌నీన్ కనే కల నిజమయి, కథ అంతమవుతుంది.

★★★

పుస్తకంలో హాస్యం పాళ్ళు తక్కువేమీ కాదు. Brick Lane కి ఒక నిర్దిష్టమైన కథంటూ ఏదీ లేదు. ఒక పరాయి దేశంలో, ఒక బెంగాలీ స్త్రీ– కట్టుబాట్లలో చిక్కుకుని, జీవిస్తూ ఉండి, ఆఖరికి ఒక్కతే తన మనుగడ ఎలా సాధించిందో అన్నదే కథాంశం. Council blocks ల్లో నివసిస్తూ ఉండే అగోచరమైన స్త్రీల జీవితాలు కనిపిస్తాయిందులో. ఈ నవల ఉత్తమ సమకాలీన రచనల్లో ఒకటి. ఒంటరితనం వల్ల నజ్నీన్ చాలా సులభంగానే కుంగిపోయే అవకాశం ఉంది. ఆమె జీవితంలో అధిక భాగం స్తబ్ధతే ఆక్రమించుకున్నప్పటికీ, ఆమె అనుభవాలు ఆమె పాత్రకి పదును పెట్టి, తనని ఒక సాహసమైన వ్యక్తిగా మలుస్తాయి. పల్లెటూరునుంచి వచ్చిన ఒక సీదాసాదా గృహిణి, లండన్లో తన జీవితాన్ని తన చేతుల్లోకి తీసుకుని,– స్వతంత్రురాలిగా ఎలా అయిందో చదవడం ఆసక్తికరంగా అనిపిస్తుంది.

ఛానూ వధువుగా లండన్లో కాలు పెట్టిన నజ్నీన్, సంపూర్ణమయిన యువతికాదు. అప్పటివరకూ, అలీ శైలి సరళంగా ఉంటుంది. కానీ, నజ్నీన్ మానసికంగా ఎదుగుతూ ఉండగా, అలీ వచనం కూడా క్రమేపీ గంభీరతనీ, సంక్లిష్టతనీ సంతరించుకుంటుంది.

మొదట్లో ఛానూ పెద్ద పొట్టా, అతని నిరర్ధకకమైన సర్టిఫికెట్లూ, అతని నలిగిపోయిన పాంట్లూ, అతను షేక్స్పియర్ని కోట్ చేస్తూ మాట్లాడటం గురించి చదివినప్పుడు, అతని పాత్ర హాస్యాస్పదంగా అనిపిస్తుంది కానీ క్రమేణా తన బలహీనతలూ, తన ఆకారం గురించి ఏ భ్రమలూ లేని ఛానూ కనిపిస్తాడు మనకి. స్త్రీ తన సంస్కృతికి మించి ఎదిగేలా ప్రోత్సహింపబడినప్పుడు, ఆ వివాహానికి కష్టం ముప్పిల్లే పరిస్థితి వస్తుందన్న సంగతినీ, భార్యాభర్తలు దగ్గిరతనాన్నీ, దూరాన్నీ కూడా కలిగి ఉండే వింతైన సంబంధాన్నీ, ఒకరినొకరు నొప్పించుకుంటూ కూడా, ఒకరిమీద మరొకరు ఎలా ఆధారపడ్డారో అన్న విషయాలనీ నిఘూడంగా చిత్రిస్తుంది అలీ.

గంభీరమైన విషయం గురించి రాసినప్పటికీ మోనికా అలీ స్వరం తేలికగా వినిపిస్తుంది. ఆమె హాస్యపోషక స్పర్శ, కథని నాటకీయతనుంచి కాపాడుతుంది.

Tower Hamlets లో ఉన్న బంగ్లాదేశీ స్త్రీల మీదనే కేవలం కేంద్రీకరించిన మొట్టమొదటి నవల బ్రిక్ లేన్. వారి కిటికీలకి వేళ్ళాడే పసుపురంగుకి మళ్ళుతున్న తెలుపు కర్టెన్లు, వారి పడగ్గదుల బయటకి మనల్ని తీసుకు వెళ్ళే ప్రయత్నం చేస్తాయి.

2007 లో ఈ నవల సినిమాగా(ఇదే పేరుతో) తీయబడింది. ఇక్కడ చూడవచ్చు. పుస్తకమూ, సినిమా కూడా కొంతమట్టుకు సంచలనాన్ని సృష్టించినవే. అలీ తమని ఛాందసంగా, వెనుకబడినవారిగా, సాంప్రదాయవాదులుగా, నిరక్షరాస్యులుగా చూపించిందని ఆగ్రహపడిన సోహెట్ సమాజాపు విభాగాలున్నాయి.

మోనికా అలీ పుట్టుక బంగ్లాదేశ్లో(అక్టోబర్ 20 October 1967) అయినప్పటికీ, అక్కడామె తనకి నాలుగేళ్ళొచ్చేవరకూ మాత్రమే ఉంది. ఆమె తల్లి బ్రిటిష్ పౌరస్థురాలు, తండ్రి బంగ్లాదేశీయుడు. ఆమె పెంపకం Lancashire లోనూ, చదువు Oxbridge లోనూ సాగింది. ఈ నవల bestseller అయి, 2003లో Man Booker Prize కి shortlist అయింది.

ఇంకా ముద్రించబడని ఈ పుస్తకపు మాన్యూస్క్రిప్ట్ ఆధారంగా, *Granta* పత్రిక ఆమెని బ్రిటిష్ యువ రచయితల్లో అతి ఉత్తమమైన రచయితగా ఎంచుకుంది.

బ్రిక్ లేన్ ప్రాంతంతో ఆమెకి ఎటువంటి వ్యక్తిగత సంబంధమూ లేకపోవడం వల్లా, బెంగాలీ ధారాళంగా మాట్లాడలేకపోవడం వల్లా– రచయితా, ఏక్టివిస్ట్ అయిన Germaine Greer విమర్శలకి ఆమె గురయింది.

ఆ తరువాత ఆమె రాసిన మూడు పుస్తకాలు:

Alentejo Blue (2006) *In the Kitchen* (2009) *Untold Story* (2011)

COMMENTS